

защото обѣдата бѣше го подкрѣпила, а подкрѣпеніето бѣше му придало дързновеніе, бій ма, ако щешъ, но не гълчи малката си слугиня!

— Жуанитта, извика гостинникътъ, е хитролукава и ще я проводѣхъ на уйка ѝ Гонгареля, бербера.... Бѣхъ склонилъ да я земѣхъ безъ плата, но виждамъ че и съ тѣзи цѣна става ми скѣпа, че още и губѣхъ! Сичкыйтъ този родъ на Маврытъ не струва нито вжжето съ което ги бѣсѣхъ нито дървата съ които ги горѣхъ!

— Простете я! повтори сырачето, и за награда ще ви работѣхъ и слушамъ каквото щете.

— Да бжде, рече гостинникътъ, на когото въ главата случайно слѣзе една мысль, за него много рѣдко явленіе, която прѣдрасположи сърдцето му на прошка, да бжде! Прощавамъ та и тебе и Жуанита, и ще ти дамъ доро и единъ *реалъ*

— Единъ *реалъ*! рече Пикильо, зяпнѣхъ и ококоренъ, срѣбро ли е?

— Почти! дваисеть мараведы (30 сантима).

— Дваисеть мараведы!»

Пикильо никога не е былъ господаръ на толкова количество.

«Какво трѣба да направѣхъ за да спечелѣхъ този *реалъ*?

— Да обикаляхъ отъ сега до довечера улицытъ на Пампелуна и да викахъ: «Да живѣхътъ привилегіи!»

— Нищо ли друго? Не е трудно нѣщо, и ще ми дадешъ ли *реала*?

— Ще ти го дамъ тука довечера.

— Заклевахъ ли са въ Св. Богородица?

— Заклевамъ са, отговори гостинникътъ, като си оттегли ржката и освободи плѣнника.

Щомъ осѣти ухото си свободно, Пикильо са затече засмѣхъ и веселъ по улицытъ, като викаше съ сичката си сила: «Да живѣхътъ привилегіи!»